

ALEC PALMER

ZTRACENÉ MĚSTO

PRADÁVNÉ ZLO ZNOUVU POVSTÁVÁ

NEMETON

EMETON

Alec Palmer

Ztracené město

Nakladatelství NEMETON

Čáslav 2024

NEMETON

Alec Palmer

Ztracené město

Copyright © Alec Palmer, 2011, 2024

Cover © Aleš Pitzmos s využitím obrázku z Pixabay.com

Czech edition © Aleš Pitzmos – NEMETON, 2024

ISBN (pdf) 978-80-908999-2-6

ISBN (ePub) 978-80-908999-3-3

ISBN (mobi) 978-80-908999-4-0

Před mnoha tisíci lety bylo v hlubinách džungle pohřbeno dávné tajemství, jež by dokázalo zničit celou naši civilizaci.

Bylo předpovězeno, že jednou nastane čas, kdy se studnice otevřou a prastaré síly vtrhnou na svět, aby jej uvrhly do věčné noci. Zkáze mohou vzdorovat pouze tři muži: ten, který má temnotu v mysli, ten, který má temnotu v srdci, a ten, který je s nimi spjatý.

Prolog

Conquistador

Nový svět, provincie Santa Marta Červen 1527

Od Karibského moře vál lehký vánek. Vždy ho dokázal uklidnit a častokrát si v něm laskal tvář, ale nyní jako by v něm cítil pach rozkládající se mrtvoly. Zdálo se mu, že s každou přibývajícím vteřinou roste – stejně jako hlas uvnitř jeho nitra, který mu říkal, že se zpronevěřil všemu, v co kdy věřil. Už tomu nedokázal dále přihlížet. Všemu, čeho byl svědkem.

Musím něco udělat.

Manuel de Arrisio – vysoký tmavovlasý mladík – vystoupal na ochoz lemující pravý bok guvernérovy haciendy a pohlédl na osadu Santa Marta, rozkládající se odtud až k moři. Město založil španělský conquistador Rodrigo de Bastidas s pouhými šedesáti rodinami dobrodruhů, které sesbíral všudemožně po Karibiku od Hispanioly až po Kubu, a během následujících dvou let se stalo páchnoucí žumpou lidských tragédií. I přesto tu však mnozí zůstávali, protože je lákalo bohatství taironských indiánů skrytých vysoko na srázných svazích pohoří Sierra Nevada. Jedinými kamennými stavbami ve městě byly kostel a guvernérova hacienda, ostatní domy byly stlučeny pouze z hrubě opracovaného dřeva.

Manuel náhle zaslechl rozčilené hlasy z komnat guvernéra Bastidase; nacházely se na opačném konci ochozu, po němž kráčel. Vzápětí se dveře rozrazily a objevil se v nich vysoký muž s dlouhými havraními vlasy splenými potem, neupraveným voussem a zjizvenou tváří. Byl to guvernérův seržant Villafuerte. Spíše než vojákem byl zabijákem toužícím po zlatě a každý se jej obával; Bastidas si ho najal kvůli tomu, aby zastrásoval domnělé nepřátele.

Villafuerte za sebou práskl dveřmi. Když míjel Manuela, vrhl na něj vražedný pohled a odplivl si.

Manuel ho ignoroval a vešel do guvernérových komnat.

Rodrigo de Bastidas, šedovlasý sedmašedesátník s pěstěným knírem oděný do prošívaneho kabátce s vysokým límcem, se oto-

čil a pohlédl na něj. Nepřátelský výraz v jeho tváři nahradila radost. „Manuel de Arrisio, syn mého nejdražšího přítele!“

Manuel se poklonil. „Done Rodrigo.“

Bastidas se nepřestával usmívat. „Dnes se u mě střídá jedna návštěva za druhou. Přiznávám, že ta Villafuertova nebyla nijak příjemná, ale nyní, jak se zdá, se štěstěna obrací v můj prospěch. Soudím však, že tě ke mně přivádí nějaká vážná záležitost, a ne pouhá zdvořilost. O co jde, Manueli?“

„Jdu prosit za vaše zajatce, done Rodrigo. Za taironské indiány.“

„Proč?“

„Done Rodrigo, připlul jsem do Nového světa s touhou po poznání, snažil jsem se vykonat hrdinské skutky, ale to, co zde vidím, mě šokuje. Muži rabují v indiánských vesnicích, kradou jim zlato a znásilňují jejich ženy. Taironové nám nejsou rovným soupeřem. Nedokážou se proti nám s obyčejnými luky a šípy bránit.“

Bastidas na něj chvíli nevěřičně zíral. Pak se od něho odvrátil a vyhlédl z okna na linii pobřeží. „Zdá se, že mě obviňuješ z toho, co se tam venku děje, Manueli,“ mluvil k němu, aniž se ohlédl. „Nepřávek. Kdybych chtěl, mohl bych sestavit tisícovou žoldněřskou armádu, která by vpochodovala do džungle, srovnala indiánská města se zemí a získala všechno jejich zlato. Ale to já nechci. Snažím se s indiány vyjít v míru, i když se to mnohým nelíbí, třeba Villafuertovi. Ať nám Taironové přinesou zlato sami ve formě daní.“

„Velmi si vážím vašeho přístupu, done Rodrigo, ale ti muži ve vězení neudělali nic zlého.“

Bastidas sebou trhl, odvrátil se od okna a pomalu k němu přišel, tvář zrudlou vztekem. „Nic zlého! Proč je bráníš, Manueli?! Copak ses nechal zvrhnout jejich ďábelskými rituály, sodomii?! Ti muži se dopustili hanobení! Poslali jsme do jejich vesnice křesťanské misionáře, ale oni je vyhnali a nechali strhnout kříž, který tam ti dobří a bohabojní muži vztyčili, načež ho spálili. Za to musí být potrestáni. Všem pro výstrahu. Musí vidět, že s nepřáteli Ježíše Krista, vyznavači přírodních démonů, nebudeme mít slitování!“

Manuel odstoupil. „Chápu.“

Když zavřel oči, stále slyšel křik těch nebohých indiánů, které Španělé mučili. Byl dokonce svědkem toho, když Villafuerte jednomu z nich odřezal zaživa uši.

Ucítil, jak mu Bastidas položil ruku na rameno – vzhlédl a sektral se s ním očima. „Promluvíme si o tom zítra, Manueli. Buď přes noc hostem v mé haciendě.“

Manuel se překvapeně poklonil.

Noc, která se rozprostřela nad Santa Martou, byla temná a dusná a možná právě kvůli tomu nemohl Manuel dlouho usnout. Krátce po půlnoci vyšel z komnaty, kterou mu Bastidas přidělil, a pohlédl z ochozu na spící město.

Povzdechl si.

Sáhl do kapsy kabátce a vytáhl z ní zlatý medailon. Odklopil jeho víčko. Ve světle pochodně spatřil podobiznu dívky s dlouhými černými vlasy. Byla to Mariana, jeho snoubenka, kterou nechal v dalekém Španělsku. Prosila ho, aby nejezdil na dobovačnou výpravu do Nového světa, ale on byl hnán kupředu vidinou slávy a bohatství.

Jemně šperk políbil.

Náhle z guvernérovy komnaty zaslechl hlasitý, agonický jekot.

Manuel nezaváhal ani na okamžik a rozběhl se po ochozu; přidalo se k němu několik ozbrojených strážů. Dorazil ke dveřím Bastidasovy komnaty jako první a prudce je rozrazil. Ve světle svíce spatřil hrůzné drama. V komnatě stála pětice mužů a jeden z nich – Manuel jej okamžitě identifikoval jako Villafuerteho – právě vytrhl dýku z postavy bezvládně ležící na loži. Byl to guvernér Bastidas. Jeho noční košile byla celá od krve.

Manuel nezaváhal ani na okamžik – tasil meč a vrhl se proti Villafuertovi. Seržant ihned zareagoval a zaštitil se zkrvavenou dýkou, takže po ní Manuelova zbraň neškodně sklouzla. Koutkem oka si všiml dalšího útočníka. Odskočil od Villafuerteho a vrazil překvapenému muži meč do břicha. Ihned ho zase vytáhl a sekl po zrádném seržantovi; ten však ji stačil tasit vlastní meč.

Manuel během vteřiny zhodnotil situaci – jeden z Bastidasových strážných podlehl, ale stejně tak tři Villafuertovi komplicové.

Manuel vykryl protivníkovu ránu, kopl ho do holeně, čímž jej na okamžik vyvedl z rovnováhy, a sekl ho do boku. Villafuerte hlasitě vykřikl a upadl. Jeho meč zazvonil o podlahu. Manuel ho odkopl, přiložil Villafuertemu ostří k hrdlu a pak na něj plivl.

„Odved'te ho a zítra za úsvitu popravte!“ přikázal jednomu ze strážných. Pak se zahleděl na Bastidasovo lože. Guvernér vypadal jako mrtvý; vzápětí však sebou škubl. Žil!

Manuel k němu přiběhl a otočil ho. „Done Bastidas!“

Guvernér překvapeně zamrkal očima. „Manueli!“ Tvář se mu zakřivila bolestí. „Ten prokletý parchant Villafuerte! Měl jsem ho už dávno poslat na šibenici.“ Zakuckal se. „Odpoledne byl za mnou, chtěl, abych mu řekl, co vím, ale já nemohl. Nepřál jsem si krveprolití.“

Manuel se zatvářil překvapeně.

„Před rokem, dřív, než jsi sem dorazil, jsem společně s Villafuertem vedl výpravu do džungle,“ vysvětloval Bastidas ochraptěným hlasem. „Narazili jsme na prakticky opuštěné indiánské město – bylo v něm mnoho předmětů ze zlata, ale já jsem mužům zakázal, aby je brali. Potkal jsem tam jednoho stařešinu. Když poznal, že nemám zlé úmysly, řekl mi o obrovském městě skrytém vysoko v džungli, o hlavním městě indiánů. Říkají mu *Teyuna*.“ Bastidas se rozkašlal – z úst mu vytekl pramínek krve. „Musíš se tam vydat. Do džungle... Ke schodům... Do toho města... Kdybys jenom věděl, co všechno mi ten stařešina řekl... Myslím, že mluvil o tobě...“ Znovu začal kašlat.

Do komnaty vběhl zdejší ranhojič a odstrčil Manuela – ten sledoval, jak roztrhl Bastidasovi košili nasáklou krví. Manuel zalapal po dechu. Bastidas utržil nejméně pět bodných ran; bylo s podivem, že vůbec přežil tak dlouho. Ranhojič vzhlédl. „Připravte loď. Musíme ho odvést do Santo Dominga, kde mají potřebné léky.“

Manuel pokynul mužům. „Udělejte to.“

V myslí měl ale Bastidasova slova o *Teyuně*...

Následujícího rána se se skupinou jemu věrných mužů vydal do džungle, právě v okamžiku, kdy slyšel prosby o slitování toho mizery Villafuerteho, kterému stínali hlavu.

Od jejich odchodu ze Santa Marty uplynulo šest dní.

Celou tu dobu se plahočili horskou džunglí a proklínali matku přírodu, jak obtížnou cestu jim přichystala. Navíc včera jeden z mužů podlehl vyčerpání a stížen silnou horečkou skonal. Morálka ostatních byla špatná, a když se začal vzdávat i samotný Manuel... tak právě tehdy narazili na schody vedoucí po úpatí hory do temné džungle. Manuel nepochyboval, že je to cesta do bájného města, o němž mluvil don Rodrigo. Po schodech, které našli, stoupali několik hodin. Ani do soumraku nedošli conquistadoři na jejich konec, a tak se rozhodli utábořit.

S přicházející půlnocí Manuel seděl na vyvráceném kmeni a snažil se ignorovat hejno moskytů, které mu bzučelo kolem hlavy. Měl by spát stejně jako jeho muži, kteří se rozložili kolem ohně, jehož plameny šlehaly vysoko k nočnímu nebi, nemohl však usnout.

„Musíš se tam vydat. Do džungle... Ke schodům... Do toho města... Kdybys jenom věděl, co všechno mi ten stařešina řekl... Myslím, že mluvil o tobě...“

Slova Rodriga de Bastidase se mu neustále honila hlavou. Co měla znamenat?

Náhle zaslechl zapraskání.

Manuel sebou trhl a pohlédl do neprostupné zvěti ořešáků, cedrů a kapradin. Byla tam jenom tma. Nic víc. Začal ten zvuk přikládat unavené myslí, když se ozval znovu – přicházel odněkud ze hřebene hory. Na kratičký okamžik se mu dokonce zdálo, že tam vidí světlo.

Opatrně vstal z kmene, ozbrojil se mečem a mušketou, vytáhl z ohniště hořící větve – a zmizel v džungli. Sám. Nehodlal budít ostatní, protože si stále nebyl jistý tím, že je to skutečné.

Prodíral se hustou zmltí stromů a kapradin, dávaje pozor, kam šlape. Málem zakopl o jeden ze schodů, které vedly do husté temnoty převalující se nad horou. Začal klopýtat vzhůru. Oheň na konci větve bláznivě plápolal při každém jeho pohybu. Po několika desítkách metrů se zastavil, zbrocený potem. Zhluboka se nadechl vlhkého vzduchu a pohlédl do temnoty nad sebou. Ticho. Žádný zvuk. Žádné světlo.

Vzápětí zaslechl nelidský řev – Manuel byl nejdřív zmatený, ale pak mu došlo, odkud přichází...

Z jejich tábora.

Rozběhl se zpátky. Zakopl na jednom z křivolakých schodů, začal se kutálet a jen s vypětím všech sil se zastavil. Pochodeň zhasla. Obklopila ho temnota.

Zaklel. Odpovědí mu bylo ticho, následované další výkřiky z tábora.

Ježíši Kriste, stůj při nás, projela Manuelovi hlavou krátká modlitba.

Postavil se a znovu se řítil do temnoty; jediným vodítkem mu byl plápolající oheň v táboře.

Seběhl ze schodů a hnal se džunglí; větvičky cedrů ho nepříjemně švihaly přes tváře. A pak zaslechl řev – někdo se k němu blížil. Poklekl a připravil se k výstřelu z muškety. Křoviny se rozhrnuly a v odražené záři blízkého ohně se objevil Fernando, jeden z jeho mužů.

Manuel sklonil zbraň.

Fernando vykřikl hrůzou, ale pak Manuela poznal a vrhl se k němu. „Done Arrisio!“

„Co se děje?!“

Conquistadorovi se horečnatě leskly oči. „Démoni!“ zavřeštěl. „Démoni z pekel přišli pro naše duše. Musíme pryč!“ Popadl Manuela za rukáv jeho kabátce a snažil se jej odtáhnout zpátky ke schodům.

Arrisio se mu vyprostil. „Co to, proboha, provádíš?!“ vykřikl. „A co ostatní?!“

„Jsou mrtví! Pojd'te!“

„Nemohu je tu nechat!“

„Pak zhyňte!“ Fernando se rozběhl do džungle a brzy zmizel v temnotě.

Manuel na chvíli bojoval s pokušením ho následovat, ale pak se vydal k táboru. Jakmile se mu naskytl výhled na místo, kde hořel oheň, zcepeněl hrůzou – chtěl od toho masakru odvrátit oči, ale nemohl. Všude kolem ležela rozsetá mrtvá těla jeho druhů: jeden byl přibodnutý oštěpem k velkému cedru, další se smažil v plamenech...

Manuel se otočil, aby pohlédl do hlubin džungle, a vykřikl. Blížily se k němu temné stíny. Ze všech stran. Jako démoni, o nichž hovořil Fernando. Poté svit ohně ozářil taironské indiány. Byli všude. Naděje na únik nepřipadala v úvahu. Manuel poklekl, namířil mušketu na jednoho z útočníků a vystřelil. Ozvala se rána a indián se sesul se zkrvaveným hrudníkem k zemi.

A pak Manuelovi došla hrůzná pravda – nedokáže podruhé nacpat zbraň střelným prachem! Tasil meč a namířil ho vstříc útočníkům. Jeden z indiánů proti němu záhy vyrazil s oštěpem, ale Manuel jeho ránu srazil a proklál mu hrudník. Další muž se proti němu rozpřáhl dřevěným kyjem, ale Arrisio uskočil a nakopl indiána do holeně. A pak ho někdo zezadu udeřil mezi lopatky – Manuelovi se zatočila hlava a klesl k zemi. Meč mu vypadl z ruky.

Kruh Taironů se kolem něj uzavřel.

„Bože, ochraňuj mou duši,“ zašeptal Manuel, když se smířoval s neodvratným.

Jeden z indiánů – podle bohatě zdobené čelenky náčelník – držel v ruce kopí, jímž mířil Manuelovi přímo k srdci.

Arrisio na okamžik spatřil krásnou dívku ozářenou světlem svící, ucítil její jemnou pokožku a zaslechl zvonivý smích.

Má Mariana.

Věděl, že se už nikdy nevrátí do Španělska, nikdy ji nesevře v náručí. Každým okamžikem čekal smrtící ránu.

Ta však nepřišla.

Překvapeně otevřel oči – taironský náčelník na něho shlížel zvláštním pohledem, ze kterého jej zamrazilo v zátylku. Pak se

obrátil na několik svých bojovníků a ukázal na těla mrtvých conquistadorů. „*Nusábasu-kve. Heiséi!*“ Odplivl si. Poté vykročil do džungle, zadíval se na Manuela a kývl hlavou.

Arrisio ucítil, jak ho dva statní indiáni postavili na nohy a začali ho vláčet do džungle. Ne protestoval – po utržené ráně do zad byl příliš slabý. Několikrát upadl do bezvědomí, takže si byl pouze vědom, že stále stoupají po kamenných schodech.

Noc pozvolna přešla v den. Několikrát se mu podařilo procitnout – spatřil indiány sedící u kamenného oltáře se zlatou soškou, další jejich skupina potkávala na cestách, jimiž byla Sierra Nevada protkána; všichni poutníci, kteří je míjeli, se klaněli onomu taironskému náčelníkovi. Cestou minuli několik kamenných žlabů plných hučící vody, z nichž indiáni libovolně pili – a nezapomněli ani na Manuela.

Pak si myslel, že opět sní – to ve chvíli, kdy na zcela holém úbočí hory spatřil rozlehlé město složené z nespočetných uměle navršených teras stoupajících k nebi. Na mnohých stály velké chýše se slaměnými střechami a kamennými stěnami. Z nejvyšších plošin stoupal kouř a stovky indiánů tam za rozbřesku poslouchaly zpěv dvou mužů, zřejmě kněžích.

Pak opět upadl do bezvědomí – do černé temnoty, v níž neexistovalo nic. Ani Mariana.

Procítl.

Zjistil, že se nachází v jedné z těch podivných kruhových chýší s kamennými stěnami a leží v houpací síti zavěšené pod dřevěnou konstrukcí stropu. Chtěl se posadit, ale omráčila jej bolest v zádech. Snažil se ji překonat.

A v ten okamžik ho napadla jediná otázka. *Proč?*

Jeho druhy indiáni zabili bez slitování, ale jeho nechali žít. Manuelovi se to nelíbilo. Možná ho budou mučit a pak jeho zbytky pošlou do Santa Marty jako výstrahu pro ostatní Španěly, kteří by chtěli proniknout do hor.

Vzápětí do chýše vstoupil menší indián s vrásčitou tváří, zlatými náušnicemi a náramky na ruce; na sobě měl pouze pestrobarevnou bavlněnou bederní roušku a přes rameno přehozenou

lněnou kabelu. Chvilí stál na místě a zdálo se, že si Manuela pozorně prohlíží. Pak pokýval hlavou, jako by s ním byl spokojený, a pomalu k němu přišel – v ruce nesl misku vydlabanou z tykve. Byla plná nějaké tekutiny. Podal ji Manuelovi.

„Ni,“ pronesl ochraptělým hlasem. „Je to voda, pij.“

Manuel zkoprněl – muž mluvil dokonale španělsky. Přijal misku a hltavě se napil. Když uhasil žízeň, která mu spalovala hrdlo, na okamžik ho napadlo, zda ve vodě nemohl být nějaký jed; indiáni byli v jejich užívání mistry. Pak ale všechny obavy vyhnal z mysli a kývl na znamení díků.

„Jsem mama *kasik*, nejvyšší duchovní představitel *Teyuny*,“ oznámil mu indián. „Včera ráno jsem věštil, že společně se svými druhy přijdeš do Sierry Nevady, a proto jsem poslal dědičného náčelníka, aby tě přivedl – musíš omluvit, že zabil tvé druhy, cítí k nim obrovskou nenávisť, protože před dvěma roky zničili vesnici jeho matky, ale tebe nechal žít, neboť se bál mého hněvu. Čekám na tebe už dlouho. Velice dlouho.“

„Na mě?“ vykoktal Manuel překvapeně.

„Musíš se tam vydat. Do džungle... Ke schodům... Do toho města... Kdybys jenom věděl, co všechno mi ten stařešina řekl... Myslím, že mluvil o tobě...“

A pak mu hlavou opět prolétla slova Rodriga de Bastidase a došel mu jejich význam. „Vy jste před rokem mluvil s guvernérem?“

Indián pokýval hlavou. „Ano. V jednom z nižších měst. Řekl jsem mu jenom to, co potřeboval vědět, to, co nás nemohlo ohrozit. Ale posloužil účelu a poznal, kdo je ten pravý z mladších bratrů. Nyní jsi tu a vykonáš úkol, který tu na tebe čeká.“ Na okamžik se odmlčel. „Copak ty jsi to necítil? Tu sílu, která tě sem táhla?“

Manuel pokrčil rameny – nedokázal na ty otázky ani při nejlepší vůli odpovědět.

Mama *kasik* pokýval hlavou. „Jste všichni do jednoho vlastníky zaostalých mozků a nic nechápete. Vůbec nic.“ Pak vylezl do vedlejší houpací sítě. „Abychom zabránili budoucí zkáze, období

temnoty a ničení, budeš muset přinést posvátnou sošku z ledového hrobu.“

Manuel se nevědomky pokřižoval – v hlavě mu kolovaly hrůzné vize společně se slovy Rodriga de Bastidase. Indiáni – vyznavači démonů a ďábla. Snažil se ty myšlenky vypudit z hlavy, i když to šlo jenom stěží. „Proč právě já?“ zeptal se.

Mama *kasik* se pousmál. „Protože až tento úkol splníš, čeká na tebe v širých lánech tvého světa další, mnohem závažnější – pokud se tedy dokážeš vzdát sám sebe. Je jenom na tobě, zda budeme mít ještě někdy naději.“

Pak odešel a nechal Manuela jeho myšlenkám.

Uplynuly dva dny.

Manuel stál společně s mamou *kasikem*, dědičným náčelníkem a dvacítkou dalších Taironů na hranici mezi *páramo* – vysokohorskou tundrou – a ledem pokrytým vrcholkem hory. Za sebou měli obtížnou cestu, která Manuela nesmírně vyčerpala. I přesto ho uchvátil pohled na bílé čepičky hor Sierry Nevady a Posvátná jezera zrození *Gonavindua* na hranici *páramo*, u nichž Taironové společně s ním stanuli a věnovali se zde modlitbám u kamenných oltářů. Mama *kasik* mu vysvětlil, že všude kolem jsou v zemi zasazené posvátné zlaté sošky, Matky, které oni uctívají. Jezera jsou prý velice důležitá, protože životodárnou vodou udržují v rovnováze celé pohoří.

„Tahle cesta je už jen tvá,“ pronesl mama *kasik* a ukázal nahoru k ledovému úbočí. „Budeš mít strach, ale musíš ho přemoci, jinak bude vše ztraceno.“ Vytáhl z vaku louči a Manuelovu dýku – oboje mu podal. „Víc nepotřebuješ. A teď jdi pro tu sošku.“

Manuel ze své krátké zkušenosti s těmito indiány věděl, že se mu dalších odpovědí nedostane. Přikývl tedy a začal šplhat do svahu. Brzy se ocitl na ledovém úbočí, na němž byla chůze ještě obtížnější než dole; navíc se velice ochladilo, a i vzduch byl řídký, takže neustále lapal po dechu. I přes všechno nepohodlí však vydržel – ne ze strachu o vlastní život, ale kvůli Marianě. Jedině myšlenky na ni ho stále držely naživu.

Po půl kilometru únavného šplhání po ledovém poli před sebou spatřil černý vchod do jeskyně – chránily ho dva mohutné kamenné sloupy tvořící improvizované veřeje. Temnota uvnitř sluje Manuela instinktivně děsila; jako by se v ní skrývalo nějaké zlo.

Zapálil křesadlem louči, kterou mu dali indiáni, v pravičce pevně sevřel dýku a vešel dovnitř. Postupoval kupředu po ledové krustě – světlo pochodně odhalilo skalní stěny pokryté nánosem jinovatky. Po několika dlouhých minutách plných hrůzy a děsu se konečně ocitl v nejzazší části jeskyně. Byla prázdná, přesto zde cítil něčí přítomnost. Zlou, nehmotnou. Otrásl se.

Začal pátrat po sošce. Hmatal po stěnách, několikrát si rozřízl dlaň o ostrý kámen, ale přesto vytrval až do chvíle, kdy ho složilo vyčerpání. Dlouhou dobu ležel na ledu a tiše vzlykal. V té chvíli si přál, aby raději zemřel, než zažíval tahle muka. Pak se znovu dal do hledání. Po dalších dlouhých minutách, kdy téměř omdlával únavou, ji našel – zlatou sošku zamrzlou ve dvaceticentimetrové vrstvě ledu.

Pevně uchopil dýku a z posledních sil jí začal sekát do ledu. Svaly na ruce ho příšerně bolely. Několikrát se sesul na zem, aby si odpočinul, ale po pěti minutách znovu pokračoval.

Zanedlouho už měl sošku na dosah. Zaleskla se ve světle pochodně, kterou nechal ležet na ledové krustě. Soška zpodobňovala lidskou postavu s pokrčenýma nohama a její hlavu zdobila vysoká čelenka. Byla to mistrovská práce, které by nebyli schopni ani ti nejlepší klenotníci a zlatníci z Madridu. Ta soška musela mít obrovskou cenu.

Náhle jej oslnilo tak prudké světlo, že se mu vpálilo do sítnice. Instinktivně zavřel oči – po chvíli se je celý roztřesený donutil otevřít. To světlo bylo pod ním. Hluboko v ledu. Tušení čehosi zlého se stupňovalo. Horečně dýkou dloubal do ledu, jak se snažil sošku vyprostit.

Jeskyně se začala otrásat. Stále silněji. Manuelovi se zdálo, že mu každým okamžikem kosti vyletí z těla; navíc mu začaly krváčet dlaně, které si při práci rozedřel.

Nakonec byla soška venku. Vytáhl ji z ledu a aniž se ohlédl, klopýtavě vyběhl z jeskyně; vzápětí silná záře za jeho zády pohasla a hora se přestala otřásat.

Manuel sbíhal po ledovém úbočí. Nepočítal ani, kolikrát zakopl a začal se kutálet. Vždy se však zase hned postavil na nohy, a nakonec utíkal až k Posvátným jezerům, kde se polomrtvý svalil před mamu *kasika*.

Starý indián vzal sošku do rukou a ukázal ji všem okolostojícím – ti se včetně náčelníka poklonili.

„*Alúnan kúxa-chi haba*,“ vydechl mama *kasik*. Pak pokynul dvěma statným taironským válečníkům, aby zvedli Manuela na nohy.

„Splnil jsi, co jsi měl, a proto tě propouštím,“ promluvil k němu. „Běž a neohlížej se. Tu sošku vezmi s sebou. Musíš ji donést do světa, který patří vám, a pečlivě ji střežit. A pamatuj na to, co jsem ti řekl v *Teyuně*. Tvůj druhý úkol na tebe teprve čeká.“

Uběhly dva dlouhé dny, než se Manuel po vyčerpávajícím pochodu dostal ke schodům, po kterých kráčel společně se svými druhy. Cestou potkal několik taironských indiánů, ale ti ho ignorovali. V jednom menším osídlení prosil o jídlo a vodu; i když mu nerozuměli, určitě pochopili, co po nich žádá, ale nevyhověli mu. Jako by tam nebyl. Jako by byl duch. Živil se tím, co natrhal v džungli, a pil vodu, která uvázla po četných deštích v listech.

Náhle něco zaslechl.

Nakrčil se a tasil dýku – jedinou zbraň, která mu zbyla. Nevěděl, kdo to může být, jestli indiáni, nebo španělské dobovačné oddíly. Tak či onak mu hrozilo nebezpečí.

Vzápětí se z džungle vyřítil conquistador v potrhaných šatech. Manuel zalapal po dechu, když ho poznal. „Fernando...“

Muž na něj chvíli zíral divokým pohledem. „Done Arrisio?“ pronesl nevěřicně. „Done Arrisio? Jste to vy?!“ Vrhel se k němu a začal brečet. „Bloudím tímhle očištěm už několik dní, marně hledám cestu zpět. A vy...“ Fernando si všiml kousku zlata vyku-

kujícího z vaku, který měl Manuel přehozený přes rameno. „Zlato! Vy jste našel zlato! Jsme bohatí!“

Manuel rychle skryl sošku před conquistadorovým pohledem, vědom si všeho, co mu řekl mama *kasik*. „Ne, Fernando. Ta věc není na prodej.“

Conquistador se na něj rozzlobeně zahleděl. „Jste jako Bastidas! Ani on se nechtěl dělit! Šli jsme s vámi na smrt, a co z toho teď máme?!“

Manuel vycítil blížící se hrozbu – ustoupil. Ve stejném okamžiku Fernando tasil dýku a švihl s ní ke smrtící ráně. Manuel mu chytil ruku v zápěstí – chvíli se přetahovali o zbraň. Fernando klel a prskal, přesto se nehodlal vzdát.

Padli na zem, skutáleli se ze schodů do podrostu, větve je švihaly do rukou i do nohou. Manuel se náhle zastavil o nějaký kámen – hlava ho po úderu o něj nesnesitelně bolela. Ve stejném okamžiku mu soška vyklouzla z vaku. Spatřil Fernanda, který ji zachytil – pak se vydrápal na nohy, aby utekl, ale vzápětí se s ním utrhł svah. Conquistador vykřikl, načež ho tuny zeminy zavalily společně se soškou. I Manuel zjistil, že letí – kamsi do temnoty...

Část I.

Soška

**Kolumbie, department Magdalena, Santa Marta,
30. června 2011, 8:02**

To je ale blázinec!

Jameson – vysoký třicátník atletické postavy – naposledy potáhl cigaretu a odhodil nedopalek na dlažbu.

Včera začal v Santa Martě proslavený Festival moře, vířivý rej zpěvu, tance a veselí. Město se třemi sty tisíci obyvatel vklíněné mezi azurově modré Karibské moře a vrcholy pohoří Sierra Nevada de Santa Marta se tvářilo jako ráj. Sjížděli se sem surfaři z celého světa a dlouhé písčité pláže byly lákadlem pro milovníky sluníčka.

To všechno však byla pouhá přetvářka.

Jameson věděl, jaké město ve skutečnosti je. Poznal jeho duši. Teplota, která po celý rok neklesá pod pětadvacet stupňů, polovojenské jednotky, jež ovládají některá místa v regionu, korupce a drogová mafie. To byla pravá Santa Marta. Nenáviděl tohle město a zároveň – stejně jako všichni místní zvaní *Samaríos* – ho miloval. Tohle prostě neodmyslitelně patřilo ke zdejšímu koloritu.

Pohlédl na plakát s křiklavým nápisem *Fiesta del Mar: mágica Santa Marta* – Festival moře: kouzelná Santa Marta –, který byl napůl stržený ze zdi, a odfrkl si. Jediné, na co se v tom zmatku těšil, byla volba královny krásy. Ta minulá měla přinejmenším pěkný zadek.

Ušklíbl se, zkontroloval, zda má za opaskem zastrčenou devítimilimetrovou pistoli *Beretta M9*, a vkročil do temné uličky páchnoucí plísní. Vždycky se snažil podobným místům vyhýbat, dnes to však nešlo. Musel tu splnit jistý úkol.

Nebyla to ani tak ulička, jako spíš průrva mezi dvěma otlučenými domy v nejhudší části Santa Marty, kam turista nikdy nezabloudí. Věvodily jí špína, odpadky a převržené popelnice. Jameson vylovil z kapsy beztvárovou věc, namáčkl ji mezi cihly nejbližšího domu a vykročil kupředu.

Vzápětí mu kolem nohou přeběhla obludně tlustá krysa. Dostal chuť tu mrchu odstřelit, ale pak si to rozmyslel. Nechtěl na sebe

poutat pozornost. Zastavil se před jedním kontejnerem a čekal. Půl minuty. Minutu.

Hlasitě zívá.

A pak se na druhé straně uličky objevila temná postava. Jamezon zbystril všechny smysly a rukou lehce pošimral pistoli, která zatím v klidu odpočívala v pouzdře na opasku.

Neznámý se k němu přibližoval pomalými pajdavými kroky, a když byl těsně u Jamesona, sluneční paprsky ozářily jeho tvář – byl to břichatý špinavý Kolumbijec se zarostlou tváří, odhadem pětapadesátník. „Vy musíte bejt *señor* Jameson,“ oslovil ho pobuřeně.

Jameson si všiml, že neznámý v ruce drží ušmudlaný kufřík – další jeho myšlenka patřila tomu, že se úroveň zdejších pěstitelů rok od roku zhoršuje. „Jo, jsem to já,“ zabručel. „Tak ať to máme z krku, co říkáte?“

Muž se roztrásl. Jameson dostal pocit, že se mu tady každou chvílí sesype k zemi.

„Vy ani nevíte, jak dlouho mi trvalo, než jsem se toho zbavil,“ vypadlo z pobudy a pak si setřel slzu, která mu uvízla v oku. „Nášel jsem to před třiceti lety na hranici *infierno verde*, odkryl to sesuv půdy nebo co. Je to tam prokletý. A ta věc taky. Moc štěstí mi nepřinesla...“

Infierno verde – zelený peklo? O čem to, sakra, mluví? napadlo Jamesona. Přestávalo se mu to líbit.

Sáhl si pod khaki vestu a vytáhl z vnitřní kapsy naditou obálku. „Tady jsou vaše peníze, jo. Uděláme tu výměnu a pak si půjdeme každý po svém.“

Muži zasnily oči a pomalu napřáhl ruku k obálce. „Tak...“ chtěl říct, když ho přerušil rázný hlas z megafonu.

„Tady kolumbijská policie! Jste obklíčeni! Odhod'te zbraně a dejte ruce za hlavu!“

Jamesonovi přejel po zádech mráz. Tak to mu ještě chybělo! „Zkurvený prevíti!“ zavrčel.

Uličkou se k němu blížili dva policisti. Aniž se ohlédl, věděl, že by se mu stejný obrázek naskytl i na druhé straně. Nad stře-

chami domů se ozvalo hřmění a pak se na obloze na chvíli zjevil policejní vrtulník.

„Dejte ruce za hlavu, jinak budeme střílet!“ ozval se znovu hlas z megafonu.

Nezbývalo než to risknout.

„Připravte se skočit za ten kontejner,“ zašeptal Jameson a kývl na muže. „A snažte se bejt sakra rychlejš!“

Jameson začal zvedat ruce vzhůru a nenápadně přiblížil prst k hodinkám. Pak stiskl jedno z tlačítek. Ozvala se detonace. Plastická trhavina, kterou předtím nalepil na zeď jednoho z domů – byla to jeho pojistka pro případ, že by mu někdo uzavřel ústupovou cestu – vybuchla a zasáhla dva příslušníky kolumbijské policie. Jameson na nic nečekal a zmizel za kontejnerem. Vzápětí do něho zabušila salva od policistů, kteří stáli na druhé straně uličky.

Jameson vyvázl bez zranění. Jeho společník však takové štěstí neměl – těsně předtím, než se skryl za kontejnerem, dostal zásah do břicha. Muž se sesul k zemi a těžce sípal.

Jameson vystřelil na policisty, a ti se kryli za několika popelnicemi. Pak se podíval na svého společníka – a předem věděl, že je jeho zranění smrtelné. Muž to také tušil. Jameson spatřil v jeho očích smíření s nevyhnutelným.

Pobuda k němu z posledních sil postrčil kufřík. „Ve... vezměte si to,“ vypadlo z něho a z úst se mu vyřinula krev. „Krucí, zničil jsem si kvůli tomu celej život. *Señore*, je prokletá...“ Pak se bezvládně sesul na zem. Zemřel.

Jameson na nic nečekal, sebral kufřík a rozhodl se, že se pokusí proklouznout ven kolem dvou policistů zraněných výbuchem.

Váhal příliš dlouho.

„Hejš!“

Jameson zjistil, že se k němu z únikového směru blíží další policista, podle hodnosti seržant, a míří na něj útočnou puškou. Setkali se pohledy – na vteřinu. Jameson poznal, že policista nebude váhat. Oba neměli na vybranou.

No tak myslí, Jamesone. Myslí!

Pak jeho pohled zabloudil k poklopu kanálu půl metru od něj. Byl trestuhodně odstrčený – našťestí.

Je čas to skončit, napadlo Jamesona. Prudce se rozběhl...

Seržant vystřelil, ale minul.

Jameson skočil do kanálu, proletěl deset metrů vzduchem a pak dopadl do hromady bláta. Alespoň si tedy nejprve myslel, že je to bláto.

„Do prdele!“ vykřikl. Kanál se v těchto místech ucpal a hromadily se tu splašky. Sice ho ta hromada uchránila od zlomení ruky či nohy, ale na druhou stranu teď páchl jako žumpa.

Vydrápal se na nohy a s uspokojením sledoval, že smradlavá hromada odradila policistu od dalšího pronásledování. Pro jistotu ještě vystřelil z pistole do šachty nad sebou a pak se s kufříkem v podpaždí vydal do hlubin santamartské kanalizace. Někde ve předu se ozvalo pištění potkanů.

A Jameson se mohl jen uklidňovat myšlenkou na teplou koupel a sklenku whisky...

Kolumbie, department Huila, San Augustin

30. června 2011, 9:31

Denise Scotta už z toho bolela hlava.

„Je tady hrozná horko a vlhko,“ hučel mu za zády našťvaný ženský hlas. „A komáři. Ne moskyti. Jsou všude. Osobně si budu...“

Denis se ohlédl. „Alyson, nemyslím si, že byste...“

„Buďte zticha, Scotte!“ zavrčela na něj a dál se věnovala mobilnímu telefonu.

Denis si povzdechl. Na podobné výlevy si už zvykl. Sílou vůle ji odrušil a vyhlédl z okna *landroveru* – hluboko pod silnicí, po níž se vůz řítí, spatřil tepnu Kolumbie, řeku Magdalenu, která nedaleko odtud pramení a žene se kaňonem s několika vodopády do vnitrozemí. Staženým okénkem dovnitř pronikal příjemný hor-

ský vzduch a všude kolem se k temně modrému nebi zvedala zelená úbočí kopců. Tohle byl prostě ráj. Tedy alespoň pro Denise.

Když se vůz přiblížil k zapadlé vesničce San Augustin, která dala celé oblasti jméno, odbočil řidič na prašnou silnici a po chvíli zastavil na malém parkovišti poblíž místní náhorní plošiny.

Denis otevřel dveře, vystoupil a labužnický si protáhl ztuhlou páteř – z letiště v Pitalite to sem byla slabá hodinka, ale přesto se cítil rozlámaně. Přešel ke kufru auta, otevřel ho a vyndal své hlavní zbraně. Belgickou útočnou rychlopalnou pušku *P-90* a poloautomatickou pistoli *Desert Eagle* vyměnil po svém odchodu z elitní jednotky amerického letectva spadající pod AFSOC (*Air Force Special Operations Command* – Velitelství speciálních operací letectva) za digitální kameru a zrcadlovku. Pracovat pro dokumentární agenturu *New Horizon* bylo vlastně samo o sobě také dobrodružství. Tato společnost založila svou marketingovou koncepci na tom, že natáčela reálné dokumenty – tedy bez přílišného štábu navíc; standardně se jednalo jen o člověka schopného držet kameru a někoho, kdo by se před ní producoval. Zpočátku to mělo této malé společnosti šetřit náklady, ale nakonec se tahle strategie ujala víc, než se původně myslelo, a *New Horizon* na tom slušně vydělával. Lidé už zkrátka měli dost nákladných a často i hraných dokumentů a chtěli vidět realitu bez příkras.

„Je mi ctí, *señorito* Martinézová, že mohu spolupracovat s *New Horizon*.“ Denis zaslechl hlas profesora Miguela Ruize Garcii, padesátníka s břichem jako soudek, který je měl provést po zdejší archeologické nalezišti.

„Mně neděkujte.“ Ten arogantní hlas patřil reportérce Alyson, se kterou musel Denis chtě nechtě spolupracovat. Zkoumavě se na ni zahleděl – a stejně jako vždy několikrát zalapal po dechu. Byla prostě dokonalá. Měla černé vlasy a hnědé oči, které nezapřely její hispánský původ, a dokonalou postavu, o krásných nohách uvězněných v krátkých šortkách ani nemluvě.

Zachytila jeho pohled. „Co na mě tak civíte?!“ vyštěkla.

Denis se odvrátil a usmál se. Na druhou stranu to však byla nesnesitelná arogantní mrcha...

Ve společnosti Garcii a Alyson krácel k náhorní plošině a vstřebával okolní scénérii doplněnou vědcovým vzrušeným drmolním. „Pozůstatky zdejší kultury – kultury San Augustinu – můžete vidět všude kolem. Je to turisty hojně navštěvovaný Les soch, pak proslulý Pramen mytí nohou, následuje Kopec model a *El Tablon* a *La Chaquira*. To jsou místa nad řekou, kde se nacházejí další sochy.“

„Úžasné,“ komentovala to Alyson se svým typickým arogantním nadhledem.

Tahle bohatá dcerka amerického prominenta by potřebovala pořádně dostat na zadek, napadlo Denise – a představil si sám sebe jako pachatele toho exemplárního trestu.

Vzápětí před nimi vyvstal Les soch. To jméno nedostal náhodou, skutečně to tu vypadalo jako v lese – jen s tím rozdílem, že namísto stromů tu všude byly sochy a podivuhodné dolmeny. Celá náhorní plošina byla doslova posetá bizarními kamennými obludami, které však měly jedno společné: obrovské oči, mnohdy upíří zuby a velká ústa. I zde už bohužel zasáhla ruka civilizace, a tak byly téměř kolem všech soch vystavěny dřevěné ohrádky a přístřešky, jež je měly chránit proti slunečnímu svitu a dešti, který způsoboval jejich erozi.

Denis spatřil na vzdálenějším konci plošiny hlouček lidí – podle nadšeného *schön* mu došlo, že budou z Německa. Kolumbijská vláda si z tohoto místa skutečně udělala turistickou atrakci prvního řádu...

Denis si povzdechl a zastavil se před jednou zvlášť odpornou sochou – přes čtyři metry vysokou plastikou znázorňující vykulenou bestii s tesáky, svírající v rukou postavu dítěte.

„Téhle soše se říká Biskup,“ ozval se vedle něho Garcia.

„*Biskup?*“ zopakoval Denis opovržlivě. „Vždyť chce to dítě sežrat!“

„Přesto se mu tak říká,“ pokrčil rameny Garcia. „Já jsem mu to jméno nevymyslel.“

„Dáme se do práce,“ přerušila je Alyson podrážděně a zagestikulovala k nebi – na horizontu se pomalu ale jistě začala objevo-

vat bouřková mračna. Přišla k jednomu z dolmenů, jehož pilíře tvořily čtyři sochy strážců ozbrojené kyji. Na nich spočívala plochá kamenná střecha a uvnitř se skrývala obtloustlá postava s upířími zuby držící v ruce náhrdelník, na němž byly jako přívěsky zavěšeny lidské lebky. Alyson překročila půlmetrovou dřevěnou ohrádku kolem dolmenu a zkoumavě kopl teniskou do jednoho ze strážců; Garcia zkrivil obličej hněvem – jakmile se však na něj zahleděla, vystřídal ho hraný úsměv.

Denis si odfrkl – ten chlap si chtěl prostě z natáčení odnést svůj díl popularity, a kvůli tomu dokázal její chování snášet.

„Scotte, nafilmujte mě u toho dolmenu!“ přikázala Denisovi Alyson a vyndala z kapsičky šortek rtěnku a zrcátko a namalovala si rty.

Jo, i ona je tu kvůli popularitě...

Denis s povzdechem pozvedl kameru, nezdržoval se však příliš s analyzováním světelných podmínek a jednoduše ji nastavil na automat. To bude na tu přehlídku stačit...

Na vyklopeném displeji sledoval, jak se Alyson producíruje kolem dolmenu a usmívá se, snažíc se vypadat jako příjemná reportérka skloubená s neohroženou archeoložkou.

Pokynula Garciovi, aby ji následoval, a ten se příkrčil vedle ní, až to skoro vypadalo, že něco zkoumají. „Profesore Garcio, můžete nám, prosím, povědět, kdy bylo toto úchvatné naleziště objeveno?“

„Pro západní civilizaci je na sklonku osmnáctého století naleziště mnich Jaun de Santa,“ rozpovídal se kolumbijský archeolog do mikrofonu, který měl připevněný na klopě saka. „Na základě jeho zprávy sem o sto let později přicestoval italský generál Codazzi, který mnohé sochy překreslil, a na počátku dvacátého století německý profesor Karl Stöpel. Ten zjistil, že jsou zdejší sochy převážně ze žuly. To je velmi zajímavé, protože ta se v okolí San Augustinu prakticky nevyskytuje.“

Zdálo se, že Alyson jeho odpověď stačí. „Co zdejší Les soch představuje?“

„Vlastně to dodnes nikdo neví, ale teorií je nespočet. Domníváme se, že to bylo posvátné místo dosud neznámé indiánské kultury, která tuto oblast obývala před sedmi sty až pěti sty lety před Kristem – alespoň tak nám to říká radiouhlíková analýza C14, které byly podrobeny některé zde nalezené artefakty.“ Zvedl se z podřepu a ukázal na strážce. „Tyto figury znázorňují zřejmě bohy tamějších indiánů, kterým bylo obětováno. Jak vidíte, je zde patrný kult netopýra, protože většina soch má upíří tesáky, a také zde můžete spatřit některé náznaky neobvyklého spojení s civilizacími Yukatánského poloostrova, například sochy evokující kult jaguára a hada. Další teorie předpokládala, že se v případě Lesa soch jedná o indiánské pohřebiště. To však již bylo vyloučeno, neboť zdejší hrobky jsou prázdné. Jejich účel je tedy nejasný.“

„A co zajímavější teorie?“ zeptala se Alyson. „Mám dojem, že jsem četla, že zdejší sochy zobrazují bohy, kteří přiletěli z vesmíru, a nedaleký Pramen mytí nohou je prý ve skutečnosti čistička kovů.“

Denis pozdvihl obočí. Ona se snad doopravdy připravovala! To u ní nebylo zvykem.

Garcia si odfrkl, jako by mu to, co řekla, bylo proti srsti. „Tyto teorie vykřikují do světa lidé, kteří chtějí zbohatnout na touze mas po tajemnu. Ale žádné tu nehledejte. Pramen mytí nohou je skutečně symbolickým místem, kde indiáni máčeli svá chodidla a...“

„A co zdejší sochy,“ nenechala se odbýt Alyson a rozpráhla ruce. „Někdo říká, že jedna z nich ve skutečnosti zachycuje postavu, která má na zádech moderní batoh, jiní tvrdí, že na nich nese svého boha.“

„To jsou nechutné spekulace!“ vykřikl Garcia. „*Señorito* Martinézová, chcete skutečnou záhadu? Tak dobrá. Stöpel prý před sto lety objevil rozsáhlé podzemní chodby, které se nacházejí pod Lesem soch. Podle některých spojují zdejší místo s dalšími chrámy v oblasti, a tudíž mohou být dlouhé celé kilometry. Jenže od Stöpelových dob je nikdo další neviděl. Jako by vchody, které do nich vedou, zmizely.“

„To je fa...“

Alyson byla přerušena vysokým táhlým zvukem. Denis nadskočil, protože nic takového nečekal – a pak si uvědomil, že je to jeho mobil. Vytáhl ho z kapsy a zadíval se na displej – přístroj hlásil ztrátu signálu.

To už se k němu hnala Alyson rudá vzteky. „Scotte!“ vykřikla. „Měl jste ten mobil vypnout! Teď jste to všechno posral!“ Vyrhla mu mobil a mrštila jím do trávy. „Debile!“ seřvala ho téměř hystericky a pak odkráčela k archeologovi, který se ji snažil uklidnit.

Kráva, pomyslel si Denis nevzrušeně a vypnul kameru. Má teď alespoň čas na oddech, protože než se Alyson uklidní, bude to trvat dobrou půlhodinu. Vytáhl z kapsy rozteklou čokoládovou tyčinku a rozhlédl se kolem. Chtěl zavřít oči, lehnout si do trávy a prostě se poddat snění. Jenže to nešlo. Místo toho zamířil k žulové soše, která ho na dálku upoutala – znázorňovala orla s velkým břichem, který držel v zobáku svíjejícího se hada.

Překročil plůtek, schoval se pod stříšku, která milostivě kryla sluneční paprsky, a přidřep l k soše. Přejel rukou po jejím zobáku. „To je ale velký ptáček,“ zašeptal a pohlédl na Alyson. Tlumeně něco říkala Garciovi, který bedlivě naslouchal.

Proč jsem musel ze všech reportérek dostat právě tuhle? napadlo Denise a pomyslel na jakýsi boží trest.

Už se chtěl zvednout z podřepu, když spatřil v trávě něco blyštivého. Vypadalo to jako kus skla. Zatáhl za to, ale vězelo to pevně v půdě. Zkusil to znovu. A pak přišel šok – probořila se pod ním totiž země a on si uvědomil, že letí kamsi do temnoty.

Dopad byl prudký, tak prudký, že na okamžik ztratil vědomí. Vzápětí byl opět při smyslech, ale před očima mu tančila ohnivá kola.

Kde to, sakra, jsem?

Přemohl bolest a postavil se – s uspokojením při tom zjistil, že si nic nezlomil a vyvázl jen s několika pohmožděnými žebry.

Nutně potřeboval světlo.

Království za zapalovač! vyslal krátkou modlitbu, ale jelikož byl zapřísáhlý nekuřák, nebyl povinnou součástí jeho každodenního vybavení.

Došlo mu to až po chvíli. Kamera! Stále mu visela na krku a zdálo se, že není rozbitá. Uchopil ji a poslepu stiskl tlačítko. Světlo, které vyšlehlo z blesku nad okulárem, ozářilo hrozivě rozšklebeno tlamu neznámého monstra.

Denis vykřikl hrůzou.

„Scotte!“

Alyson přešla několikametrovou vzdálenost mezi dvěma sochami.

„Scotte!“

Kde jenom ten blbec je?

Společně s Garciou ho hledali už nejmíň pět minut a vypadalo to, že se kameraman propadl do země. Alyson si ho představila, jak chrní zalezlý v nějakém dolmenu, a ústa se jí zkrivila hněvem. Podívala se na hodinky. Nejhorší na tom bylo, že mají málo času, protože jim za necelé dvě hodiny odlétá z Pitality letadlo. A navíc začne za chvíli pršet. Koukla k nebi a znepokojilo ji, za jak krátkou dobu sem přitáhly bouřkové mraky.

Uslyšela za sebou kroky, a když se ohlédla, spatřila Garciu, jak se k ní žene a otírá si kapesníkem orosené čelo. „Nikde jsem ho neviděl, *señorito* Martinézová,“ vypadlo z něho.

Alyson zalomila rukama. *Fajn. Má co chtěl.*

Ráznými kroky se vydala k okraji plošiny a Garcia ji následoval hopkavými poskoky. „Co chcete dělat?“

„Pokračovat v cestě.“

„Ale co *señor* Scott?“

„Je mi, sakra, jedno, co je se Scottem,“ odsekla. „Z džípu zavolám na místní policii, ať to tu pročešou oni. Stačí vám to? Spíš mě mrzí, že má u sebe kameru s celou nahrávkou.“

„To ano,“ přisvědčil Garcia nejistě. „Ale...“

Alyson se na okamžik zastavila. „Žádné ale, profesore. Neletěla jsem sem tisíce kilometrů, abych tu hledala jednoho idiotského kameramana, ale abych udělala dokument o kulturních památkách té vaší zubožené země. V autě máme ještě jednu náhradní kameru,

takže ji strčím nějakému domorodci, ať ji v další lokalitě drží – možná to zvládne lépe než Scott.“

Do prdele.

Ze stěny podzemní chodby, v níž se Denis ocitl, trčela plastika zvířecí hlavy. Zprvu si myslel, že je živá, tak byla dávným umělcem dovedena k dokonalosti.

Denis se několikrát propleskl, jako by se chtěl skutečně přesvědčit, že to není jen sen, a pak namířil kameru vzhůru. Spatřil tři metry vysokou šachtu, která končila kamenným poklopem. Když si hrál s tou podivnou věcí trčící ze země, zřejmě spustil mechanismus, díky kterému otevřel vchod do podzemní chodby.

Vzpomněl na Garciova slova.

„Stöpel prý před sto lety objevil rozsáhlé podzemní chodby, které se nacházejí pod Lesem soch. Podle některých spojují zdejší místo s dalšími chrámy v oblasti, a tudíž mohou být dlouhé celé kilometry. Jenže od Stöpelových dob je nikdo další neviděl. Jako by vchody, které do nich vedou, zmizely.“

Takže jsem je nedopatřením znovu objevil. To všechno bylo sice krásné, ale jemu hlavou běžela jen jediná myšlenka: *Jak se odsud, sakra, dostanu?*

Kamenná deska se znovu vrátila na místo, ale i kdyby byl vstup stále odkrytý, na té hladké stěně by neměl šanci. Zbývala jediná možnost. Pozvedl kameru a vydal se do útrob tunelu.

Všude, kam dohlédl, trčely ze zdí ty podivné hlavy. Denis chvíli přemýšlel o tom, jaký měli dávní stavitelé těchto podzemních chodeb důvod k tomu, aby je tu vytesali. Jeho tedy žádný nenapadal.

Klesám, uvědomil si po několika minutách opatrné chůze... a vůbec se mu to nelíbilo.

Potřeboval co nejrychleji najít cestu na povrch. Jakmile na to pomyslel, objevily se před ním hrubě vytesané schody – a k jeho velkému překvapení opět vedly dolů. Denis neměl na vybranou, a tak po nich sestoupil. Ocitl se ve velké jeskyni, které dominovala socha v lidské velikosti, znázorňující – zcela překvapivě pro

San Augustin – bytost s batohem na zádech, neodmyslitelnými upířími zuby a jakousi podivnou věcí v ruce. To však nebylo všechno. Denise překvapilo, když se oči té sochy v záři, kterou vydávala jeho kamera, zaleskly. Se zatajeným dechem mu došlo proč – byly diamantové!

Vzrušeně zapnul kameru a začal filmovat. Oči sochy vydávaly na LCD obrazovce zvláštní mihotavou záři, která ho vábila blíž.

Pojď.

Jako kdyby to slovo slyšel ve vlhkém vzduchu převalujícím se všude kolem.

Přiblížil se k soše a nepřestával tajit dech – vzápětí jeskyni zalilo nepřirozené světlo, které Denise zcela oslepilo.

„Do hajzlu!“ vykřikl.

Když opět prohlédl, nemohl uvěřit tomu, co vidí. Stál na plošině v sanaugustinském Lese soch. Tráva měla zvláštní nachový odstín a když zhlédl, spatřil, jak se na obloze honí oblaka jako ve zrychleném filmu. Slunce se z poloviny skrývalo za horizontem, ale nejevilo žádnou tendenci zapadnout či vyjít – Denis denní dobu neodhadl.

Všechno vypadalo skutečně, ale on podvědomě cítil, že to skutečné není – byl přece hluboko v podzemí, držel kameru a... V ruce už ji neměl! Navíc všudypřítomné stříšky a plůtky obklopující sochy zmizely, a co se týče samotných kamenných strážců tohoto místa, všichni vypadali nezvykle zachovale. Jako kdyby se tu ocitl v... Raději tu myšlenku zaplašil.

Snažil se pohnout nohama, ale připadalo mu, že je má jako z olova – dokázal ujít pouhých pár metrů, když ho někdo oslovil.

„Mladší bratře!“

Denis se s námahou otočil a zjistil, že za ním stojí indián v bederní roušce; z nosu mu visela zlatá ozdoba a v uších měl náušnice.

„Mladší bratře!“ oslovil ho znovu indián. „Byl jsi povolán, abys v tento zlý čas přemohl temnotu, která chce požrat náš svět. Studnice se otevřely a prastaré síly vtrhnou na svět, aby jej uvrhly do věčné noci. Ty jsi jedním ze tří, kteří je mohou zastavit.“

„Já nechápu, o čem to...“ začal Denis, ale muž ho nenechal domluvit.

„Ten, který má temnotu v mysli, ten, který má temnotu v srdci, a ten, který je s nimi spjatý. Jsou tři.“

Přistoupil k Denisovi a nepřestával se mu dívat do očí. „Tři!“

„Hele, člověče...“ snažil se argumentovat Denis, když ho indián popadl za spánky.

„Bude ti to ukázáno!“

Denisovi se začala točit hlava.

„Bude ti to ukázáno!“

Denis vykřikl. A zjistil, že se nachází v naprosté tmě. Zapátral rukama kolem sebe a nahmatl kameru. Zapnul ji a jeskyni ozářilo mdlé světlo.

Denis se těžce vydrápal na nohy. Hlavu měl jako střep, zřejmě ten pád do chodeb nepřežil bez úhony, jak si prve myslel, ale utrpěl lehký otřes mozku – a podvědomí s ním pěkně cvičilo.

Znovu se podíval do diamantových očí té sochy – a mohl by se do nich dívat donekonečna. Byl to jenom sen. Nic víc. Bláznivý, živý sen.

Popadl kameru a vrávoravě se vydal kupředu. Na protější straně jeskyně se nacházela další chodba vedoucí do temnoty. Podle Garcii měly být podzemní tunely pod Lesem soch dlouhé celé kilometry. Denis doufal, že je nebude muset ujít – a také se ho pomalu ale jistě začala zmocňovat panika.

Když byl v polovině chodby, propadla se pod ním náhle podlaha. Tvrdě si narazil záda a zjistil, že klouže kamenným žlabem, vzdáleně připomínajícím tobogán na koupališti. Proletěl jednou ze zákrut a málem se rozplácl o protější zeď, jen tak tak se v korytě udržel. A pak se všude kolem začalo rozednívat, jak odněkud dovnitř proniklo světlo. Před Denisem se objevil otvor – konečně se dostane ven!

Když dorazil k okraji, nastal šok – zjistil, že tunel ústí ve svalu, který prudce padá k řece Magdaleně, nacházející se deset metrů pod ním. Snažil se na poslední chvíli zachytit okraje koryta, ale

setrvačnost udělala své – prostě ho přeletěl a pak se ocitl ve vzduchu.

Vykřikl.

Dopad do řeky mu vyrazil dech.

Denis se potopil pod hladinu a zuřivě kolem sebe máchal rukama ve snaze dostat se zpět na denní světlo. Vykopl nohama, ignoroval vodu, která mu vnikla do nosu, a pak se v gejzíru tříště ocitl na hladině. Řeka nebyla v těchto místech příliš široká, takže měl Denis blízko ke břehu; na druhou stranu byl její proud rychlý a unášel ho kupředu.

Denis se snažil znovu nepotopit; dávno již rezignoval na snahu zachránit kameru. Byla úplně promočená. Strčil ji do pouzdra, které se mu pohupovalo na rameni, a soustředil se sám na sebe. Nyní bojoval o vlastní život.

Vytlačil z mysli strach. Snažil se uklidnit a zpomalit dech. Instinkty, které si vštípil během služby u letectva, se znovu probudily k životu.

Když se cítil dostatečně klidný, zmobilizoval všechny síly a začal plavat ke břehu. Proud se ho dál snažil strhnout, ale Denis nepolevoval v úsilí. Několik metrů od sebe spatřil keř, který zpuštěně trčel ze skalního koryta.

To byl jeho cíl.

Svaly ho začaly bolet, plíce pálily a dožadovaly se nového přísunu kyslíku, ale Denis tohle všechno vytěsnil do temného koutu podvědomí a soustředil se pouze na větev. Vše kolem přestalo existovat.

Máchl rukou a chytil se jí. Proud ho hned strhl stranou a málem mu vykloubil rameno, ale Denis se držel a nepouštěl. Zachytil se větvě i druhou rukou a několik minut splýval na hladině. Snažil se odpočívat.

Pohlédl vzhůru a zjistil, že se nad ním tyčí třicet metrů vysoká skalní stěna. Bez horolezeckého vybavení byla mizivá šance, že se dostane až nahoru – bohužel však jinou možnost neměl.

Zachmuřené nebe vzápětí pročísl blesk a spustil se silný liják, který mu v ledových přívalech bičoval kůži.

Jo, přesně to mi ještě chybělo, napadlo ho.

Natáhl pravičku vzhůru a sevřel prsty kolem prvního skalního výčnělku. Držel pevně a nejevil tendenci se rozlomit. Druhou rukou se pustil větve a zachytil se blízké spáry. Pak našel oporu i pro nohy a vymanil se tak ze sevření řeky.

Opatrně nahmatl další výčnělek a přitisknutý ke skále začal lézt nahoru. Pomalu. Beze spěchu. Raději se ani nedíval pod sebe, ale tušil tam tu hloubku. Svaly mu začínaly ochabovat, ruce mu několikrát podklouzly na skalních výstupcích, ale vždy se udržel. Děšť měl tendenci ho strhnout dolů. Musel to překonat. Musel vydržet.

Vzhlédl a s ulehčením si uvědomil, že je okraj skalního koryta metr nad jeho hlavou. Vzchopil se, máchl rukou a zachytil se vrcholu. Zapřel se nohou o jeden z nejvyšších výstupků a pomalu se vytáhl nahoru. Těžce dopadl do vlhké trávy, zíral vstříc nebi a smál se.

Právě vyvázl z toho nejhoršího.

Když se dostatečně uklidnil, vstal a rozhlédl se kolem sebe. Překvapením málem vykřikl. Pět metrů od něj se klikatila silnice, kterou předtím jeli do San Augustinu. Vesnice nemohla být daleko – a třeba se mu podaří někoho stopnout.

Jakmile na to pomyslel, objevil se v zatáčce stříbrný džíp a mířil přímo k němu.

Denis zamával rukama. „Hej!“

Vypadalo to, že ho řidič nevidí.

Denis vkročil do vozovky. „Hej!“

Džíp se řítí přímo na něj.

Denis v poslední chvíli uskočil a zřejmě tehdy si ho všiml i řidič – prudce strhl vůz stranou. Denis se při tvrdém pádu několikrát překulil na silnici. Chvíli si myslel, že omdlí.

Pak zaslechl čísi hlas.

„Scotte!“

Patřil nějaké ženě a byl plný nefalšované zlosti.

Tma před očima se začala rozplývat a on překvapeně zjistil, že zírá na Alyson.

„Scotte!“ vykřikla. „Vy idiote! Skočil jste nám přímo do cesty! Co kdybychom se kvůli vám vybourali?!“

Denis zatřepal hlavou, ledové jehličky deště ho pomalu začínaly probouzet k plnému vědomí. Spatřil Alyson, jak nad ním stojí a schovává se pod deštníkem – z očí jí sršely blesky. Za ní se skvěl stříbrný *landrover*. Jejich *landrover*. Teprve teď ho Denis poznal.

„*Señore*, omlouvám se vám,“ kál se řidič vozu a snažil se ho vytáhnout na nohy. „Řešil jsem nějaké problémy se *señoritou* Martinézovou a chvíli jsem nevěnoval pozornost řízení. *Por Dios*, málem jsem vás srazil!“

„Jo, skoro se vám to povedlo,“ skuhral Denis a snažil se ignorovat rozlámané tělo.

„Možná jsme vás měli radši skutečně srazit, Scotte,“ ozvala se Alyson. „Už jsme kvůli vašemu zmizení obvolali místní úřady a rozjelo se pátrání. Budete mít štěstí, když to nebudete muset zaplatit.“

„Jasně!“ odfrkl si Denis. Už mu začínala lézt na nervy. „Prostě jsem si šel zaplavat do řeky. Nic víc.“

Alyson zkrivila ústa – a pak si všimla pouzdra od kamery, ze kterého kapala voda. „Scotte, zničil jste...“

„Držte už, sakra, hubu!“ přerušil neomalenež Alyson a nasoukal se do vozu.

Nečekala takovou reakci a zmlkla. Alespoň na okamžik.

Denis se opřel o sedačku. Hlava mu šíleně třeštila. Potřeboval by si na ni položit ledový obklad.

„*Señore* Scotte, jsem rád, že vás vidím,“ ozval se za ním Garcia.

Denis zabručel. Alespoň někdo.

Vůz se rozjel do deště.

Bude to sakra dlouhý den, napadlo ho ponuře.

Kolumbie, department Magdalena, Santa Marta, Plaza de Bolívar

30. června 2011, 13:00

Vincent de la Rosa se spokojeně svalil do pracovního křesla a labužnickým pohledem sledoval Natálii – tak se jmenovala jeho nejnovější sekretářka, i když podle Vincenta na jméno nikdy příliš nesešlo –, jak si obléká sukni. Před několika vteřinami si s dívkou pohlá, a ještě teď měl na jazyku chuť jejích bradavek.

Sekretářka odběhla z místnosti ve chvíli, kdy se na stole rozezvučel satelitní telefon. Vincent věděl, kdo mu volá – vlastně na telefonát čekal. Zvedl to. „*Hola, Escóbare!* Ani nevíš, jaká je to nádhera sedět tady, a ne v tý podělaný džungli jako ty.“

„Jdi do prdele, Vincente!“ ozval se z telefonu věčně našťvaný hlas jeho staršího bratra. „Já bojuju za blaho našeho národa, zatímco ty myslíš jenom na svýho ptáka.“

Vincent se ušklíbl, když si vzpomněl na to, co prováděl před pár minutami.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Escóbar netrpělivě. „Už jsi převzal tu zásilku?“

Vincent se otočil v křesle a vyhlédl velkým proskleným oknem na Santa Martu – naskytl se mu pohled na několik desítek metrů vzdálený přístav, kde se v ranním slunci leskla socha zakladatele města Rodriga de Bastidase, stojící na vysokém bílém pomníku. Zdánlivě nekonečné moře mělo neuvěřitelně smaragdovou barvu. „Poslal jsem pro ni jednoho muže.“

„Jednoho?!“ vyštěkl Escóbar. „Ty si neuvědomuješ vážnost naší situace! Na tenhle okamžik jsme čekali tolik...“

„Jo, tolik let,“ přerušil ho Vincent. „To mi, sakra, nemusíš opakovat. Poslal jsem tam Jamesona.“

„Jamesona?!“ vyštěkl Escóbar. „Proč právě jeho?! Ty ses zbláznil!“

„Ten parchant je ze všech nejlepší. A co se týká té druhé věci, tenhle úkol bude ten poslední, kterej pro mě udělá, to mi věř, brácho.“

Na okamžik zavládlo na druhé straně linky ticho, nakonec se však Escóbar přece jen ozval. „Dobře – ale jestli to nezvládneš, zapomenu na to, že seš můj bratr, a na místě tě podríznu. Doufám, že je ti to jasný?“

„Naprosto,“ ubezpečil ho Vincent a ukončil hovor.

Pomalou se sklonoil, otevřel vrchní šuplík velkého dubového stolu a vytáhl odtud postříbřenou pistoli, kterou si kdysi nechal vyrobit na zakázku. Byl to úžasný sběratelský kus. Vysunul zásobník, v němž byla jedna jediná kulka. Ta měla patřit Jamesonovi.

Jameson zívá – pomalu ale jistě se začíná nudit. Ihned poté, co se vymotal ze změti santamartské kanalizace, zalezl do svého doupěte v jednom hotelu na *Calle 18*, kde se osprchoval a oblékl do čistého, a pak zamířil na *Plaza de Bolívar*, do srdce města, kde sídlil jeho zaměstnavatel.

Jednalo se o developerskou agenturu zabírající celé osmé patro omšelého věžáku, který vévodil Santa Martě. Byla to však jen kamufláž. Její majitel, Vincent de la Rosa, byl ve skutečnosti drogovým bossem využívajícím zdejší město jako překladiště mezi Kolumbií a Spojenými státy. A nejlepší na tom bylo, že i když to věděla půlka Santa Marty i kolumbijská policie, nikdo na něj nic neměl. Anebo uměl Rosa dobře podplácet a vyhrožovat. Jameson mohl jen hádat, která z možností je ta pravá.

Dělal u něj už dlouho a nestěžoval si – tahle práce byla prostě dobře placená. Jejich hlavním vývozním artiklem byla koka – plodina, kterou indiáni v horských oblastech Kolumbie pěstovali ještě před příchodem Španělů a oblíbili si ji zejména pro pozitivní účinky a klimatickou snášenlivost. Tam, kde se jiným zemědělským plodinám nevede, koka vzkvétá, a navíc se dá sklízet čtyřikrát do roka. A o kokain – tedy drogu, která se z koky vyrábí – byl zájem vždycky. Dokonce takový, že se představitelé kolumbijských drogových kartelů v sedmdesátých letech dohodli na tom, že bude výhodnější pěstovat koku než marihuanu.

Jameson se protáhl a zjistil, že pro něj přišla sekretářka. Ohodnotil ji pohledem – Vincent si vždycky uměl dobře vybrat.